

Baj van a Zsótér-ház fedezetével.

Szeged, július 23. (Saját tudósítónktól.) Részletesen beszámoltunk az alsóközponti házhely-árverés első napjának eredményéről, illetve eredménytelenségéről, megírtuk, hogy az árverés alá került Varga dülbéli hetven házhely közül mindössze harmincnak akadt gazdája és az a harminc is kikiáltási, vagy csak valamivel magasabb áron kelt el. Ha az első nap eredménye alkalmas arra, hogy abból következtessünk az egész árverés eredményére, nagyon szomorúak a kilátások, mert nem igen várható az árveréshez fűződő remények teljesülése. Nem várható, hogy az árverés alá kerülő közel száz házhely eladása sikerül és így nem jut a város ahhoz az összeghez, amelyet pedig már két helyre is lekötött.

Amikor a rendkívüli közgyűlés pótolta a júniusi rendes közgyűlés egyik mulasztását és kijelölte a Zsótér-ház vételárát a fedezetet, Taschler Endre főjegyző egészen halkan mondott közbeszólás formájában megjegyezte, hogy az alsóközponti házhelyek árát már más ingatlan-beruházás fedezetére is kijelölte a közgyűlés. Ezt a közbeszólást — amelynek egészen komoly alapja van — csak azok hallották, akik közel ültek a főjegyzőhöz, a tanács tagjai a polgármester és talán egy-két városatyja. Hal-

lották, de nem vették tudomásul és így a tanács javaslata, ha kis többséggel is, keresztül ment. Igaz ugyan, hogy a Zsótér-ház ügye még nem dőlt el véglegesen s az utolsó szót a belügyminiszter mondja majd ki, amikor felülvizsgálja a határozatot a hozzá felterjesztett felelőzések alapján, de azért a város hatóságának mégis csak ügyelnie kellene arra is, hogy a közgyűlés határozatai legalább formai okokból ne legyenek megtámadhatók.

Taschler Endre közbeszólásának pedig az az alapja, hogy a közgyűlés egy hónappal előbb az alsóközponti házhelyek eladási árát az épülő Tábor-utcai bérház költségeinek fedezetére jelölte már ki. A Tábor-utcai építkezés költségeit a házipénztár előlegezi a később befolyó és a közgyűlés által kijelölt jövedelmek terhére. A házipénztár által nyújtott előlegek azonban viszsztatérítendőek és így az alsóközponti házhelyek árából legfeljebb egymilliárd korona marad a Zsótér-ház december 31-ig esedékes első részletének, körülbelül három milliárd koronának, fedezetére. Ebből az elnézésből súlyos pénzügyi bonyodalmak támadhatnak majd akkor, ha a belügyminiszter jóváhagyja a közgyűlés határozatát.

Király Ernő rekedtsége és Andor Zsigmond 45 dollárja.

Szeged, július 23. (Saját tudósítónktól.) Emelkezetes még, hogy az elmúlt színházi szezon alatt, a vendégszereplések sorában, már februárban öles plakátok hirdették, hogy március 1-én, 2-án és 3-án Szegeden vendégszerepelnek a mai operette-művészek kiválóságai: *Király Ernő* és *Kosáry Emmi*. A két színész népszerűsége annyira ismeretes a legkülönbözőbb körökben, hogy már a vendégszereplések előtti napokon szinte megrohanták a városi színház pénztárát és elővételben kapkodták el a jegyeket. Az érdeklődés csak fokozódott akkor, amikor kiderült, hogy *Kosáry* és *Király* három legjobb szerepében, a *Csárdáskirálynőben*, a *Diadalmas asszonyban* és az *Ezüst sirdályban* fognak fellépni. Díszes közönség, táblás ház ígérkezett mind a három estére, azonban a fényes vendégszereplést egy kis incidens zavarta meg.

Az történet ugyanis, hogy a szép számú közönség az első estén — amikor a *Csárdáskirálynőt* adták — meglepetéssel konstata, hogy valami baj van *Király Ernő* hangjával. *Király* eleinte egészen rekedten és halkan éne-

kelt, majd a második felvonásban már el is hagyták az énekszámokat, nemcsak *Király Ernő* szólott, hanem legnagyobbreszt a duettek is. Ezért azután a közönség óvációja nem hangzott föl elementáris erővel, sőt igen gyéren szóltak a megszokott tapsok.

A második estén azután *Király* belátta, hogy ilyen rekedten nem lehet precízen lefolytatni az előadást és lemondta a további vendégszereplést, úgy hogy *Kosáry Emmi* a szegedi színházkal játszott együtt a *Diadalmas asszonyban* és az *Ezüst sirdályban*. Amikor azután a gázskifizetésre került a sor, súlyos differenciák támadtak *Kosáryék* és *Andor Zsigmond* szinigazgató között, aki tekintettel *Király Ernő* rekedtségére, illetve lemondására, nem akarta kifizetni a szerződésben foglalt teljes összeget.

Andor Zsigmond ugyanis a *Réthy* főle színházi ügynökség útján esténként és föllépésenként együttesen hatvan dollárt kötött ki fellépti díj címén. A szerződés világosan kimondta, hogy *Kosáryék* együttesen kapnak három estére 180 dollárt. Miután pedig *Király Ernő* csak egyszer lépett föl, *Andor Zsigmond* kijelentette, hogy az őt ért kár miatt — miután sokan visszaváltották jegyeiket — a 180 dollárból levon 30–30, összesen 60 dollárt, mivel ennyi esett volna *Király Ernőre*. *Kosáryék* ebbe nem akartak belemenni és *Király* hangoztatta, hogy őt a teljes gázsii illeti meg, mivel ő rendezte a hátralévő két előadást és inspirálta a színészeket. Végül is kijelentették *Kosáryék*, hogy *Andor Zsigmond* levonhat a 180 dollárból 15 dollárt. A további kellemetlenségek elkerülése végett — mivel ez az egész tárgyalás a *Diadalmas asszony* felvonásközében játszódott le — *Andor* kijelentette, hogy megfizeti az összeget, de jogfentartással él.

A vendégszereplés után azután polgári pört indított *Andor Zsigmond* *Kosáryék* ellen, a neki visszajáró negyvenöt dollárért. Néhány héttel ezelőtt tartották meg a budapesti törvényszéken az első tárgyalást ebben az érdekes ügyben, amelynek kimenetelétől egy döntést is várnak az érdekelt körök, hogy kell-e gázsit fizetni a lemondott színésznek. Ezen a tárgyaláson elrendelték a bizonyítást, elrendelték *Andor Zsigmond*né, dr. *Lugosi Döme*, *Buttykai Ákos* (*Kosáry Emmi* férje) és *Réthy György* színházi ügynök kihallgatását.

A szegedi járásbírószágon dr. *Klívinyi István* titkár szerdán délelőtti folytatta le a tanúkihallgatásokat. Először dr. *Lugosi Döme*t hallgatták ki, aki mint a színház ügyésze, jelen volt az összes tárgyalásoknál, majd sor került *Andor Zsigmond*ra. A törvényszék megkeresése szerint három kérdésre kellett a tanuknak felelni. Elsősorban, hogy milyen megegyezés jött létre *Kosáryék* és *Andor Zsigmond* között. A tanuk erre azt felelték, hogy *Kosáryék* kötelezték magukat arra, hogy együttesen lépnek föl. Ki-

derült a tanuvallomásokból az is, hogy amikor a szinigazgató telefonon tárgyalt *Réthy György* színházi ügynökkel a szerződésről, kérte őt, hogy csak *Kosáry Emmi*t kösse le, erre azonban azt a feleletet kapta, hogy *Kosáry és Király csak együtt lépnek fel 60 dollárért*.

A második kérdésnél arra kellett a tanuknak felelniük, hogy *Király* lemondásainál történt-e olyan megegyezés, amely szerint *Király Ernő* rendezni fogja a darabokat. A tanuk erre kijelentették, hogy erről nincs tudomásuk. Az utolsó kérdés az volt, hogy *Királyék* miért engedték el a teljes összegből a 15 dollárt. Itt mondták egyhanguan a tanuk, hogy már a második este jelentette a pénztáros, hogy *Király* lemondásának hírére tömegesen adják vissza a jegyeket. *Királyék* ajánlották egyébként, hogy a 60 dollár helyett vonjon le *Andor* 15 dollárt. Amikor a szinigazgató kifizette az összeget, hangoztatta, hogy csak azért fizeti azt ki, nehogy *Kosáry Emmi* is lemondja a már megkezdett előadást.

A tanúkihallgatások után visszaküldik az iratokat a budapesti törvényszékhez, ahol kihallgatják *Buttykai Ákos*t és *Réthy György*t és azután hozza meg a törvényszék döntőiteltét ebben az érdekes ügyben, amelyet figyelemmel kísérnek az összes színházi körök. Itt ugyanis nem annyira a 45 dollárról van szó, amely nem tesz ki egészen négy millió koronát, hanem inkább az elvi kérdésről, hogy kell-e fizetni gázsit a vendégszereplő színésznek, aki lemondta az előadást.

Szerkesztő ur kérem,

már hetek óta lesem a fiumei cápát, de csak nem akar jelentkezni. A fiumei cápa egy idő óta ugy hallgat, mint egy telefonközpont. Hiába, mióta Fiume elszakadt tőlünk, a cápa, aki a magyar sajtót tűntette ki rokonszenvével, gondolt merészet és nagyot és úgy eltűnt a közérdeklődés homlokteréből, mint a kámför. Nincsenek többé gyerekek és nincs többé fiumei cápa. Addig nem is lesz jó világ, amíg ő vissza nem tér. No jó, gondolja Ön, szerkesztő ur kérem, van még egyéb nagyság és jelesség is ebben a szanálásos világban (amely nemsokára egy szanatórium lesz az egész), tessék kipicézni valami eseményt és arról csevegni.

Hát történik most egyáltalában egyéb e kerek földön, minthogy kánikula van, a politika hallgat, akár a dinnye a fűben, a népjóléti miniszter a háziurak jólétét előnyben részesíti és Puliti „kard ki kard” helyett inkább a tenyerével óhajt fascista nemzetének dicsőséget szerezni.

Borzasztó ez a holt szezon, amelyet némi joggal döglött szezonnak is lehetne mondani, hogy népiesek legyünk, szerkesztő ur kérem, az embernek nincs alkalma megállapítani, Mihályiné két lánya közül melyik multa felül önmagát és a másikat és hogy a Denevér fülbemászóbb-e Bajadérnél?

Reménytelen tekintettel nézem a táviratokat, amelyek arról számolnak be, hogy a buza ára emelkedett, a hőmérő esett, hogy a termés jó közepes lesz, a tőzsde hangulata pedig középfinom, hogy a nemzetgyűlést egyelőre nem hívják össze és a londoni konferenciát egyelőre összehívják.

De hallga csak, hallga, az egyik fővárosi lapban egy nyilatkozaton akad meg a szemem. Megvan, szerkesztő ur kérem, ez a nyilatkozat valóban közérdekű és nevezetes, szenzációs és fölemelő. Ez a nyilatkozat a helyzet kulcsa, erre a nyilatkozatra hosszú hetek óta epedve vártunk, ezért csakugyan érdemes volt eddig élni, szenvedni kínai és remélni. *Palásthy Irén* nyilatkozik meg ebben a nyilatkozatban (van-e, ki e nevet nem ismeri) az ő fenkölt elméjével, választékos eleganciájával és sokoldalú tudásával. *Palásthy Irén* kijelenti a Színház rovat élén, hogy egy délből megjelenő lap munkatársa előtt nem beszélt egy budapesti színésznőről sem és így a cikkben foglaltakat sem mondhatta. Sajnos, művészetekért és művésznőkért rajongó lelkünket nem elégíti ki teljesen a nagyszerű *Palásthy Irén* nyilatkozata, amellyel két ország figyelmét ismét magára vonja. Melyik budapesti színésznőről nem beszélt hát? — erre vagyunk mi joggal és okkal kíváncsiak. A Fedák-Biller-problémát megoldás nélkül hagyja *Palásthy* és mi tovább szöjjük nyáregi álmunkat a nagy kérdésről: kiről nem mondott rosszat az ufólréhetetlen *Palásthy Irén*?

Mire lehullanak a falevelek, talán már el is feledjük az egészet, de lehet, hogy már az augusztus elsején esedékes házbér is más irányba fogja terelni érdeklődésünket.

Gyalu.

csakúgyan titokzatos erők, akarátávittelek? Összeszorítja az öklét és magában szigorúan mondja, amint azt az okkult tudományokban tanulta.

— En most parancsolom neked, hogy kelj föl, akarom, hallod? a—ka—rom, mozdulj, fel a testtel, igenis, te, menj el innen, menj, menj, akarom...

Nézi mereven az okvetetlenkedőt, szuggerálni, hipnotizálni szeretné, de semmi eredmény. Humbug az egész. Aki nem tanulta meg a távozás művészetét, annak beszélhet száz évig. Amig magától nem megy, más idejével, dolgával semmit se törődve, addig megbukott ez okkultizmus.

— Kérlek, nem akarom a drága idődet elrabolni, mondja a vendéglátó.

De csak szerénységének adja ezzel jelét, mert a sokidejű rácafol.

— Oh, kérlek, sose aggódj. Ráérek.

Csak egy intelligens, körültekintő hivatalszolgatud ilyenkor segíteni. Öt perc múlva benyit s azt mondja:

— A polgármester ur kéreti...

Vagy azzal érvel:

— Az ülés már megkezdődött, várják a tekintetes urat.

Ismertem egyszer valakit, aki másnak a déli óráit szerette nehezé tenni. A megfizetelt kénytelen muszájból tűrte, azonban a hivatala egybe volt a magánlakásával. Ilyenkor megnyomott egy titkos gombot az íróasztala peremén s csakhamar megjelent valaki a családból.

— Tessék ebédelni jönni, az asztalon a leves.

A vendéglátó mosolyogva állt fel.

— Megbocsájtasz, de az asszonynéppel nem szabad tréfálni. Szervusz, a viszontlátásra.

Azt hiszem, sose lehet ezt a tipust kiirtani. Hányan olvassák majd el ezt a pár sort is, keresve, vajjon melyik ismerősükre vonatkozik! Aztán hányan vannak, akik a közéletből se tudnak szépen, finoman, kellő időben visszavonulni! Megvárják, amíg figyelmeztetjük őket, hogy tálalva van. Tudniillik másnak.

Bob.